Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 73 (529) ☆ sîmbătă 8 sept. 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

BUN RĂMAS VACANȚĂ

● In comunele Putineiu, Mărunțișu și altele din regiunea București, copiii colectiviștilor și-au petrecut vacanța în tabere amenajate special pentru ei. In programul pionierilor au fost și zile de ajutor la muncile agricole.

● La ferma Armășești, raionul Urziceni, au venit în vara aceasta pionieri și școlari din comunele: Dridu, Cocora, Bărcănești. Ei au lucrat un număr mare de ore la cimp, iar cu banii cîștigați au făcut o minunată excursie.

● Cei mai mulți dintre pionierii din Bilbor au stat toată vara sus la stînă, cu oile. Deseori însă, acolo, pe creasta muntelui, au primit vizita colegilor rămași în sat. Ei le-au adus cărți și reviste, pe care le-au citit împreună. Exemplul celor din Bilbor l-au urmat și alți pionieri din raionul Toplița.

Așa a fost la carnaval...

Iată-ne în ultimele zile ale vacanței! Ghirlande de flori, lampioane și steguleţe multicolore împodobesc curtea taberei. Virgil și Mihai, „maiștrii" noștri electricieni, fac ultimele probe ale instalațiilor electrice. Beculețe roșii, verzi, galbene se aprind pretutindeni.

Totul e gata. Musafirii pot veni. Și iată-il Ileana Cosînziana e în poartă și așteaptă. Rînd pe rînd, sosesc la carnaval Făt Frumos, Dănilă Prepeleac, Albă ca Zăpada, Crăiasa Pădurii, Contele de Monte Cristo însoțit de... cei șapte pitici. Muzica a început să cînte. Perechile se avîntă în iureșul dansului. La carnaval continuă să sosească clovni, măscărici, crizanteme și margarete.

Ileana Cosînzeana deschide parada costumelor. Sînt nenumărate, unele mai frumoase ca altele. Nici nu știi asupra căruia să-ți oprești privirea. Dansul florilor ți se pare neasemuit de frumos. Dar asta pentru un moment, căci dansul crăieselor din povești îți pare și mai minunat. Cel mai frumos costum a fost considerat cel al crăiesei pădurii, adică al pionierei Aura Boanță din clasa a VII-a, care a primit drept premiu o bucată mare de tort.

Pe o bancă în grădină, Ileana Cosînzeana, măscărici, Contele de Monte Cristo, florăresele discută, pare-se, ceva foarte interesant. Curios lucru: Contele de Monte Cristo ar vrea cică să se facă inginer, Ileana Cosînzeana — doctoriță, iar unul dintre măscărici — arhitect. Și într-adevăr așa este. Tănăsescu Virgil visează de mult să se facă inginer constructor de avioane, iar Victorița Stoica — ingineră-chimistă. In curînd va începe din nou școala. Iată ce mi-au mărturisit ei:

Mulți dintre noi, cei care am absolvit clasa a VII-a, ne vom despărți. De pildă, prietenul nostru Dobrescu Ștefan va urma de acum înainte cursurile școlii Iosif Ranghet. Iar Rusu Gheorghe, cele ale școlii metalurgice de pe lîngă uzinele „23 August"

Ne este greu să ne despărțim de școala unde am învățat 7 ani. Ne leagă prea multe amintiri frumoase. Numai în vacanța aceasta cîte am făcut... Am fost în excursie la Pustnicu, la Snagov, la Doftana, am făcut nenumărate plimbări cu barca pe lacul Herăstrău, am fost la focul de tabără de la Palatul pionierilor. Și apoi, acest carnaval al prieteniei va fi, cred, cea mai frumoasă amintire.

De altfel, această ultimă întîlnire, a celor care pleacă la alte școli, a fost înregistrată și pe peliculă. Dacă întîmplător, la cinematograf, veți vedea într-un jurnal pionieresc un carnaval, să știți că acest carnaval a fost al nostru, al pionierilor de la școlile 55 băieți și 56 fete din București.

Radu POPA

Vacanța se sfîrșește plăcut: cu dans și voioșie.

In lumea basmelor

Negura înserării se așternuse peste mare. Pe o bancă, în grădinița din fața taberei, Luminița și Florin citeau dintr-o carte de povești.

— ...Luminițo, mai citesc sau mergem la culcare?

— Mai citește, Florin, îmi plac atît de mult basmele! Grozav aș vrea să văd și eu, cu ochii mei, eroii acestor basme.

Deasupra celor doi copii, departe, cerul albastru se unea cu marea. Un pescăruș plutea, cu aripile neclintite, prin văzduh. Deodată de după un tufiș se ivi o făptură minunată.

— Florine, ia uite, cine o fi fata aceea frumoasă, cu plete lungi, care se apropie? Seamănă cu o zînă.

— N-ai greșit, Luminițo, vorbi fata, eu sint chiar zîna cea bună din poveste. Am auzit adineaurea că doriți să întîlniți eroii din basme. Haideți cu mine în lumea poveștilor...

Zîna îi luă de mînă și plecară împreună. Intr-un colț le apăru în față o luminiță. Se îndreptară spre ea. Era o colibă micuță ca o jucărie. Intrară înăuntru și, ce să vezi? O fetiță dormea iar o păpușă frumoasă dansa în jurul ei

— Vedeți, copii? Acesta-i „Visul Cristinei". Apoi, zîna îi luă pe copii și porniră mai departe...

— Florin, uite lupul, mi-e frică.

— Nu-ți fie teamă, Luminița, o încurajă zîna. Este lupul din „Scufița Roșie". Iat-o și pe ea.

Și porniră mai departe. Intunericul fu străpuns de limbi roșietice de foc. Două făpturi caraghioase alimentau focul cu vreascuri. Copiii îi recunoscură deîndată pe Strîmbă-Lemne și Sfarmă-Piatră, care se arătară foarte prietenoși. In lumina roșietică a focului, observară un perete de stîncă. O ușiță de cremene se deschise și din întunericul peșterii apărură cei șapte pitici, care se îndreptară spre copii. Dar cei trei drumeți porniră mai departe. Mergînd ei așa, auziră un glas blînd și rugător de fată:

„O, rămîi, rămîi la mine,
tu cu viers duios de foc.
Zburător cu plete negre,
umbră fără de noroc..."

Se îndreptară spre locul de unde venea glasul. Era fata de împărat care recita versurile nemuritoare ale lui Eminescu, iar Călin „zburătorul", stătea în fața ei.

Dar ce să vezi? Din partea unde era focul se auzi un rîset puternic și masca de pe fața „zburătorului" dispăru, lăsînd să se vadă chipul bălai al lui Sturza Matei, din detașamentul 1.

Au mai cunoscut copiii și eroii basmului „Mărioara Florioara", au văzut și o scenă din „Scrisoarea a III-a" și alte povești minunate.

Intr-un tîrziu, în sunetele voioase ale muzicii, eroii tuturor basmelor începură să danseze în jurul focului de tabără, pe care Sfarmă-Piatră și Strîmbă-Lemne (adică Tig Vasile și Brîsan Ninel) continuau să-l alimenteze.

Veselia era mare. Luminița dansa cu lupul, Sfarmă-Piatră cu zîna...

Serbarea de închidere a taberei, organizată de Intreprinderea Construcții 18 — Instalații din Vasile Roaită, a dăruit pionierilor o seară minunată.

Anci SOLOMON

ZILE DE VARĂ

Constanța... 1 iulie...

Astrul de foc s-a urcat cale de cîteva ore pe bolta albastră. Pe plajă, marea aruncă alene cîte un val ce se risipește apoi repede printre firele de nisip. Aici, la malul mării s-au adunat parcă toți copiii din Constanța și bineînțeles oaspeții de sezon ai orașului.

La ora aceasta a zilei cînd ispitele mării dau ghies oricui, am dibuit totuși mulți dintre copiii constănțeni adunați în săli de clase pe la diferite școli.

...Intr-una din clasele școlii de băieți nr. 5 am găsit 14 băieți și un profesor.

O explozie de bucurie acoperi ultimele cuvinte ale profesorului. Oare ce se punea la cale? Vreo excursie cu vaporul, un foc de tabără, o întrecere sportivă? Nu. Nimic din toate acestea. Copiii erau pur și simplu bucuroși pentru că profesorul lor de matematică, tovarășul Nedelcu le făgăduise să-i ajute pe toți să se pregătească pentru examenul de admitere.

O explicație pentru cei care citind aceste ultime rînduri au zîmbit neîncrezători adică, vezi doamne ce bucurie poate să-ți facă un lucru ca ăsta.

Ei bine, pentru cei 14 băieți dintr-a VII-a promisiunea aceasta a profesorului lor era egală cu victoria la examenul de admitere. Și toți 14 doreau această victorie.

Zilele și săptămînile treceau una după alta. Marea și plaja erau mereu la fel de ispititoare. Dar cei 14 băieți veneau în fiecare zi la școală și timp de două ore învățau ajutați de profesorul lor. După cîteva săptămîni de repetiții băieții știau atîta carte încît și dacă-i sculai din somn puteau dezlega orice problemă sau exercițiu de algebră sau geometrie. De Boloteanu Emil, nici nu mai vorbesc, el știa carte și din timpul anului, dar au devenit buni matematicieni și Iacobescu Florin și Ivan Ion care mai uitaseră materia de clasa V-a și a VI-a.

In fiecare zi profesorul Nedelcu îi scotea la tablă pe rînd. Dar mai mult îi lua la întrebări pe cei care știa el că sînt mai slabi. Se întîmpla uneori ca vreunul din băieți să lipsească, profesorul însă n-a lipsit niciodată. Ba se interesa încă și de felul în care se pregăteau la limba romînă, (la materia aceasta trebuiau să învețe singuri deoarece profesoara era bolnavă).

A venit și ziua examenului. Toți băieții au răspuns minunat la matematică. Din păcate doi s-au împotmolit la lucrările scrise de limba romînă. Așa că din cei 14 băieți 12 au trecut la examenul de admitere cu mult succes...

...Peste ani, cînd unii dintre foștii elevi ai promoției din 1956 a Școlii nr. 5 vor sta aplecați peste schița vreunei mașini complexe, peste hîrtia plină de calcule a unei construcții uriașe își vor aduce desigur aminte de vara aceasta în care cu ajutorul profesorului Nedelcu au pus temelie priceperii lor în ale științei.

Mia IONESCU

12 ANI DE LA ELIBERAREA BULGARIEI

Vara pionierilor

La 9 Septembrie, poporul frate bulgar își trăiește sărbătoarea lui cea mai dragă: aniversarea eliberării de sub jugul fascist. In acea zi de 9 Septembrie, cu 12 ani în urmă, datorită marșului victorios al armatelor sovietice, pămîntul Bulgariei a văzut răsărind soarele nou și mîndru al libertății. Fiara hitleristă a fost alungată și înfrîntă.

Stăpîn pe destinele sale, pe munca sa și pe bogățiile patriei, poporul bulgar a realizat în acești ani lucruri minunate. Ca-n basme au crescut fabrici și orașe noi, holdele înfrățite dau recolte tot mai îmbelșugate, îndestulînd casele oamenilor muncii.

Muncind liber, fără cruzimea și lăcomia burgheziei și moșierimii înlăturate de la putere, poporul bulgar făurește patriei sale un viitor măreț, viitorul socialist.

Copiii, mlădițe viguroase ale acestui viitor însorit, se bucură în țara frațească de peste Dunăre de cea mai mare grijă și dragoste. Rîndurile de mai jos, scrise anume pentru voi, dragi cititori ai „Scînteii pionierului", vă înfățișează o părticică din viața frumoasă și fericită a acestor copii, copiii Bulgariei noi.

★

Se lasă noaptea peste Pirin. Luna își strecoară razele printre ramurile dese. Pădurea pare imensă, livezile dormitează. Numai în tabăra de tineret „Todor Șopof", care și-a întins corturile în mijlocul minunatei localități Papasciair, lîngă orașul Goțe Delcef, e multă însuflețire. Seara în tabără domnește veselia. In liniștea nopții răsună un glas de fată: Natalia Iconomova declamă o poezie a marelui poet proletar Nicola Vapțarov. In întrecere cu muntele parcă, se înalță tot mai sus poezia lui Vapțarov „Credință", încălzind puternic inimile tinerilor din tabără. Intervine un moment solemn de tăcere după ultima strofă. Izbucnesc apoi aclamații tumultoase și sincere.

La un cămin de copii.

— Să cînte Asen! — spune cineva. Asen Cartulof știe multe cîntece populare lirice și de pe timpul renașterii bulgare. Le-a învățat de la mama sa.

In cîntecele „Arme trag" și „Ciauș Ali" e vorba de vitejia unui revoluționar macedonean, Goțe Delcef, care s-a ridicat împotriva jugului turcesc. Tovarășii lui Asen ascultă transportați. In ochii lor strălucește o scînteie de mîndrie, răsărită din cenușa trecutului. Ca o mîngîiere depărtată, dinspre cîmp se aude frumosul cîntec rusesc „Mamă", executat de Roza Tigalonova. Inimile copiilor tresar la cuvîntul „mamă". Corul celor mai mici — pionierii detașamentului I — începe marșul voios „Tabăra noastră" readucînd buna dispoziție.

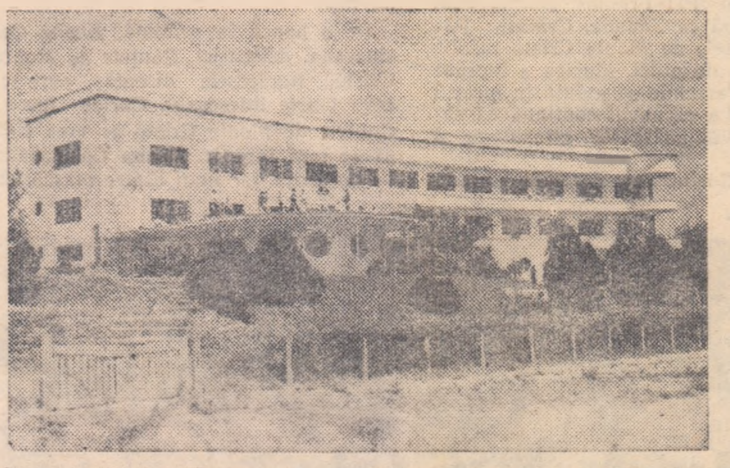
Programul artistic se termină. Cei mai zburdalnici dau fuga să aprindă focul. Cu mare îndemînare, ei alcătuiesc un rug înalt. Flăcări violete țîșnesc una după alta, se înalță, se fărămițează și se pierd în înălțime. Se întinde o horă cînd liniștită, cînd vioaie — ca flăcările. Focul începe să se stingă. Mulți încearcă să sară peste el. Intr-un tîrziu, cîntecul se oprește. Incetează gălăgia. Cuprinși de o oboseală plăcută, ochii celor din tabără se închid. Dar iată, prin liniștea somnului pătrunde o melodie caldă. Gîndul, trezit, caută s-o recunoască. Nu, nu e cîntecul de leagăn al lui Mozart, pe care îl cîntă cu atîta plăcere tovarășul Batalof. Undeva, departe, se aud „Motivele țigănești" ale lui Sarasate. Parcă noaptea însăși suspină.

Ca niște copii jucăuși sosesc zorile la Papasciair. Incep să se strecoare pe ici, pe colo. Fugăresc, gonesc întunericul, trezind păsările. Se împiedică de corturile albe ale taberei și, pînă se gîndesc cum să deschidă ochii unei unități întregi de pionieri, alunecă pe goarna lucioasă de aramă, ridicînd pe toată lumea în picioare. In răcoarea dimineții, primii sînt sportivii din detașamentul 8, al cărui conducător e Gheorghe Batalof.

Inainte de micul dejun, toți se grăbesc să-și aranjeze corturile. O pionieră mititică stîrnește cu mătura nori de praf. Fetița e sîrguitoare, dar mai are de învățat din experiența camaradului ei Giavdet Giavdetof. El e neobosit în eforturile sale de a face curățenie în cortul detașamentului. Il împodobește pînă și cu ceai de munte. Medicul Tvetana Toptanova, care se îngrijește de sănătatea și igiena taberii, este foarte mulțumită de Giavdet. Conducătorii îl lăudau, dar nimeni nu știa că băiatul acesta avea o mare dorință. S-a aflat de ea numai în ziua cînd lui Giavdet i s-a dat sarcina să înalțe drapelul taberei și cînd din pieptul lui a ieșit un oftat de fericire: „Ah, în sfîrșit..." Bucuria cea mai mare a pionierilor este să culeagă căpșuni și merișori de munte. Nu există nimic mai atrăgător decît mirosul dulce al căpșunilor sălbatice, care cresc pe coastele de lîngă Criva-Reca.

Cîte o să mai aibă de povestit cei din tabără colegilor lor, despre meciurile de fotbal, despre festivalul din tabără!... Amintirea acestei veri pionierești atît de frumoase va dăinui mult timp.

V. TODOROVA

Noua casă de odihnă pentru oamenii muncii, din orașul Nesebăr, pe malul Mări Negre.

De pe întinsul patriei

Eroismul Ioanei Mogoș

Era in preajma lui 23 August. In hala laminoarelor de la uzina „Oțelul Roșu" domnea fierbere mare. Laminoriștii se angajaseră ca în cinstea marii sărbători să dea patriei o cantitate mare de tablă peste plan. Munceau toți încordați, cu toată energia. Cînd deodată... Dar, înainte de a vă spune ce s-a întîmplat, trebuie să știți un lucru: după laminare, tabla este supusă la tratament termic. In pachete de cîte 8—10 tone, ea este purtată timp de 32 de ore prin cuptorul de recoacere. Tocmai acest cuptor a fost cu pricina. In clipa despre care vă vorbeam, axul unui cărucior s-a frînt acolo, înăuntru. Munca s-a întrerupt brusc. Pentru a scoate căruciorul defect, cuptorul încins la 1.200° trebuie oprit și lăsat să se răcorească. Răcirea durează cam două zile. 48 de ore de întrerupere! Muncitorii ședeau încruntați, mîhniți. Angajamentul nu mai putea fi respectat...

Timpul trecea greu. O oră, două, patru... De undeva se auzi un glas subțire: „Lăsați-mă să intru eu!" Vorbise Ioana Mogoș, o muncitoare tînără, de vreo 23 de ani. O priviră toți cu uimire, cu neîncredere. O fată... Și-apoi treaba era tare primejdioasă. Dar era ceva în ochii fetei care nu admitea împotrivire. Peste cîteva minute, îmbrăcată în costumul de azbest, intra în dogoarea de iad a cuptorului. Cînd a ieșit de acolo, era doar puțin palidă. Atît. Ceilalți i-au strîns mîna tăcuți.

Și astfel angajamentul laminatorilor a fost împlinit la timp.

Roadele muncii de vară au fost bogate: Colectivistul Ion Bocos de la G.A.C. Bolduț, raionul Turda, e mulțumit.

O sărbătoare a prieteniei

Orășelul Siret, pe granița de Nord a țării noastre. Din zori, flamuri tricolore și purpurii fluturau peste capetele celor 10.000 de oameni care așteptau cu nerăbdare, privind dincolo de hotar, spre pămîntul sovietic. Și iată că dintr-acolo au început să sosească oaspeții dragi. Erau ziariști, muncitori, colhoznici. Veneau la noi în vizită, să sărbătorească împreună „Decada literaturii și artei ucrainiene". Pînă tîrziu a ținut sărbătoarea. Cîntecele ucrainiene au răsunat laolaltă cu cele romînești, iar dansurile interpretate de ansamblul „Veriovka" i-au încîntat pe spectatori. Cei 10.000 de oameni care au fost acolo nu vor uita curînd vizita aceasta, manifestarea aceasta vie și entuziastă a prieteniei dintre două popoare.

Interviul nostru cu Niculiță-reporterul

Zilele trecute m-am întîlnit cu o veche cunoștință a mea, cu Niculiță-reporterul, pe care-l cunoașteți și voi prea bine, de la radio. Poate vreți să vi-l descriu? Seamănă grozav cu mine, doar că-n loc de aparat fotografic are un magnetofon. Incolo, sîntem amîndoi deopotrivă și ca vîrstă și ca înfățișare și ca... meserie.

Vasăzică, ne-am întîlnit:

— Să trăiești, Niculiță!

— Ura, Gheorghiță! Mă bucură că te văd!

— Ce mai faci, ce mai zici?

— Toate bune. Lucrez mereu!

— Aveți mult de lucru?

— Ce-ntrebare! Păi sînt atîtea și atîtea emisiuni pentru copii! „Bună dimineața, copii", „Album școlar", „Radio-Țepeluș", „Traista cu povești", „Teatru la microfon pentru copii", „Prichindel", „De la strămoși, pentru nepoți", „Emisiunea muzicală pentru cei mici", „Prietena noastră cartea" și încă altele!

— Le cunosc și eu. Știi, te ascult cu plăcere!

— Mulțumesc, mulțumesc. O să transmit asta și interpreților.

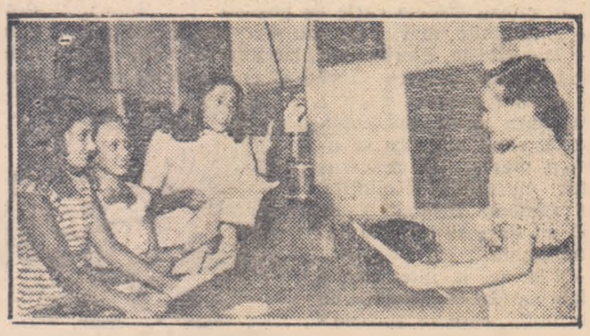
— In special Silviei Chicoș. Am ascultat-o în multe piese radiofonice. Mi-a plăcut mai cu seamă în „Gavroche" și-n „Prinț și cerșetor"!.

— Știi că avem și actori — copii? Sînt cîțiva băieți și fete cu talent. De pildă, Liliana Păpușoiu, o pionieră din clasa a VII-a, Bebe Tănăsescu, din clasa a VI-a, Barbu Vlădescu din clasa a IV-a...

— Dar cu învățătura cum stau copiii aceștia?

— Bine, chiar foarte bine, altfel.. altfel zău ar avea de furcă cu mine! Dar, ce-i drept, încă n-am avut prilejul să aflu lucruri rele în această privință despre ei!

— Vă vin scrisori de la ascultători?

„Liniște, în studio se înregistrează!"

— Oho, o grămadă! De multe ori ne ducem pe urmele scrisorilor și aflăm multe lucruri frumoase pe care le transmitem. De pildă, frații Tică și Mihai Stancu din comuna Cîmpurelu, raionul Viăra, ne-au scris că-și petrec într-un club interesant vacanța. După ce am citit scrisoarea, ce mi-am zis: „Ar fi rău dacă și alți copii ar afla despre cum își petrec vacanța cei doi frați? N-ar fi rău!" Mi-am luat magnetofonul numaidecît, am plecat și m-am oprit la... Cîmpurelu. Rezultatul: un reportaj interesant. Dar, ia stai, Gheorghiță, ce tot scrii în carnetul tău?

— Ceea ce mi-ai spus pînă acum. Ți-am luat un interviu, colega, și nici n-ai băgat de seamă! Salutare, alerg la tipografie!

GHEORGHIȚA-reporterul

Un higroscop ingenios

Printre datele cele mai importante pe care le conțin buletinele meteorologice, se află și cele referitoare la umiditatea aerului.

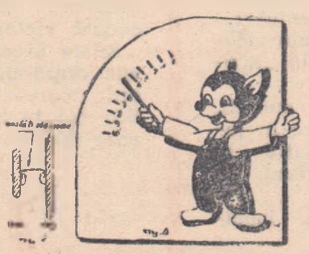
Aparatele cu care meteorologii stabilesc proporția vaporilor de apă din atmosferă se numesc higrometre. Și voi vă puteți construi un asemenea aparat. Ca material sensibil la variația de umiditate veți folosi cîteva fire din mustața ovăzului (care cresc la extremitatea fiecărui bob).

Iată cum veți proceda:

Decupați-vă din carton un personaj oarecare, pe care l-ați desenat și colorat frumos în prealabil, după gustul și priceperea voastră, și fixați-l cu două ace cu gămălie pe o bucată de carton, așa cum se vede în desenul alăturat. (Primul ac trece prin ochiul din dreapta și al doilea străbate piciorul drept).

Va trebui să lăsați un interval de 7—8 mm între figură și cartonul din spate. Brațul personajului (cel drept, cum este în figura noastră) este mobil și trebuie să fie prins în spatele figurii, la înălțimea umărului, în felul următor: cu ajutorul unei picături de ceară roșie veți fixa, perpendicular pe figură, firele despre care v-am vorbit, iar cealaltă extremitate a lor o veți lipi, în același fel, de extremitatea brațului (urmăriți fig. nr. 2).

Urmează acum etalonarea (gradarea) aparatului nostru. Pentru aceasta umeziți cu răsuflarea firele de ovăz, care se vor desface din răsucirea lor și vor permite brațului care ține bagheta să coboare, pînă ce acul de jos îl va opri. Insemnați acolo cifra 10, ceea ce înseamnă „foarte umed". Aduceți apoi aparatul în fața focului și veți vedea cum brațul se va ridica imediat, pînă ce va fi oprit de acul superior. Insemnați cifra zero în fața noii poziții a baghetei și împărțiți în 10 intervale egale spațiul cuprins între cele două diviziuni externe.

Veți avea astfel un aparat, care, cu toată construcția sa rudimentară, va fi foarte sensibil și vă va indica fidel cele mai mici schimbări în starea de umiditate a atmosferei.

Ing. Jean WAGNER

Pe marginea discuției:

Călește-ți voința

Pentru copiii visători...

Voință... Un om cu voință...

Cînd rostești aceste cuvinte, ești îndemnat numaidecît să te gîndești la oamenii neobișnuit de tari pe care i-a cunoscut istoria, la cei care au răbdat săptămîni întregi de foame, la cei care-au suferit pe piept fierul roșu și n-au dat înapoi, la alpiniștii care au urcat munți imenși, la exploratorii care-au stat față-n față cu fiare groaznice...

Unii dintre copiii mai visători au obiceiul să spună: „Și eu sînt un om cu voință, dar încă n-am avut prilejul să mi-o arăt! Și spunînd „prilejul" se gîndesc la felurite împrejurări neobișnuite, asemănătoare celor despre care vorbeam mai sus. N-am nimic de zis împotriva acestor copii visători, aș vrea însă să le amintesc că eroii din acele împrejurări, în copilăria lor nu umblau cu nasturii rupți la cămăși, nu făceau baie doar odată pe lună; nu cumpărau bomboane din banii de piață; nu-și lăsau cărțile neîmbrăcate, ca să se ferfenițească copertile; nu chiuleau de la ultima oră de curs pentru a merge la cinematograf; nu se mulțumeau cu note de 3, chiar dacă 3 e o notă „de trecere"; nu destăinuiau nimănui secretele împărtășite de vreun prieten; nu promiteau cuiva marea cu sarea, pentru ca a doua zi să uite totul — și așa mai departe.

Și cu toate astea, dragi copii visători, e bine să știți că nimeni nu se naște om cu voință. Voința e o trăsătură pe care omul însuși și-o creează. Și aceasta — nu dintr-o dată, ci pornind de la lucruri mărunte la prima privire, dar foarte mari și însemnate prin puterea lor de-a te face om tare ori slab. De altfel, dragi copii visători, o înțeleaptă zicătoare spune: „Cerul se poate răsfringe și-ntr-o picătură de apă".

Alexandru ZOTTA

Întîlnire cu un muc de țigară

M-am întîlnit cu un muc de țigară. Era turtit, puțin îngălbenit la un capăt, mă rog, așa cum arată orice muc de țigară.

— Bună ziua, chiștocule! — l-am întîmpinat eu. Ce mai faci?

— Ehei, mă plimb! Mă plimb pentru că sînt grozav de bucuros.

— Nu, zău! Și de ce ești atît de bucuros?

Drept răspuns, mucul de țigară mă trase de mînă și mă duse în parcul Ioanid, parcul acela de lîngă bulevardul Dacia.

— Ia uită-te într-acolo!

M-am uitat. Pe o bancă, picior peste picior, stătea un băiat: să tot fi avut 12 ani. Nu-l vedeam decît de la spate, dar rotocoalele de fum care se înălțau deasupra capului său m-au făcut să înțeleg cu ușurință cam cu ce se îndeletnicea în ceasul acela.

— Și de ce te bucuri tu de asta? — îl luai eu la rost pe mucul de țigară.

—Cum de ce? Hei, se vede că tu nu știi nimic! Ei, află că eu înainte de a fi muc am fost țigară!

— Iaca bine! exclamai eu. Că doar n-oi fi fost stîlp de telegraf!

— Ei, nu, n-o lua așa. Eram o țigară, ca toate țigările. Stăteam în pachet, alături cu alte țigări, într-un debit de aici din apropiere. Intr-o zi, trece băiatul acesta prin fața debitului.

— Hei băiatule, îl strig, de ce treci și te faci că nu mă vezi? Ia-mă cu tine!

Dar băiatul parc-ar fi știut că eu sînt făcută anume ca să amărăsc gurile oamenilor, să le șubrezesc sănătatea, căci dădu să plece înainte.

— Hei, băiatule, îl strig din nou. Ce, nu m-auzi? Ia uită-te ce frumoasă sînt!

Dar parc-aș fi vorbit în vînt. Băiatul mă privi cu dispreț.

„Dacă e vorba pe așa, mi-am zis, o să vedem noi cine e mai tare". Și iar l-am strigat pe băiat.

— De ce treci așa nepăsător? Doar acum tu nu mai ești puștan, ești om mare, înțelegi? Și cum ai să dovedești tu că ești om mare dacă nu cu o țigară în gură?

Ei, și cum am rostit eu vorbele astea „om mare" cum îl văd pe băiat că intră în debit

și cumpără pachetul. Probabil că a vrut să dovedească într-adevăr că e om mare. Acum înțelegi de ce sînt bucuros? Am fost mai tare decît el! Eu, un chiștoc de țigară!

M-am apropiat și eu de băiat, pe bancă.

— Cum te cheamă? — l-am întrebat.

— Dar ce te interesează pe tine? — mă luă el cu un aer de sus, un aer de „om mare". Mă chiamă așa cum mi-au pus numele!

Și zicînd acestea, aruncă cu nepăsare țigara aprinsă din mînă și-o porni spre capătul celălalt al parcului. Era galben, tușea: tutunul își făcea efectul.

A orice semăna în clipa aceea, dar a om mare nicidecum.

AL. MIHU

Despre dădăceală

De mic, și eu și bunică-sa îl tot dădăceam pe Liviu. Să-l ajutăm acum, ne spuneam, că, atunci cînd o să înceapă școala, vin ele grijile.

Și școala a venit, dar grijile ba. Dimineața trebuia să-l zgîlțîi pe Liviu de două-trei ori pînă să se dea jos din pat. Iar cînd se scula, era tîrziu și devenea morocănos.

— Bunică, ghetele!

— Dă-mi ghiozdanul, bunică, ce stai?

Pînă îl vedea plecat, bunică-sa tot în jurul lui trebăluia. Dar nu numai atît: după ce pleca, trebuia să-i facă patul, să-i strîngă masa.

— Nu mai merge așa, i-am spus eu într-o zi. Acum ești mare, poți să-ți vezi singur de grijă. Și apoi bunică-ta e bătrînă. Mi-e rușine de purtarea ta.

Liviu n-a spus nimic. S-a înroșit și a lăsat privirea în jos.

A doua zi, cînd a sunat ceasul, Liviu a dat să se ridice din pat, dar s-a răzgîndit și s-a mai culcat: „Numai cinci minute, bunică, și mă scol", a spus cu un aer rugător. Dar, văzînd expresia de pe fața mea, n-a mai putut sta liniștit în pat și s-a sculat. Lucrurile nu erau așezate de cu seară în ordine. S-a învîrtit atîta, că pînă la urmă s-a încălțat cu ciorapii pe dos, cărțile le-a pus vraiște în ghiozdan și pe deasupra a și întîrziat la școală.

In seara aceleiași zile am observat că Liviu nu s-a culcat pînă nu și-a pus în ordine lucrurile.

Iar după cîteva zile, încurajat de faptul că toate îi mergeau din plin acum pentru că devenise mai ordonat, Liviu începu să se scoale la ora șase, ca să ajungă la timp la școală și ca s-o cruțe pe bunica de osteneală. Uneori îl vedeam cum se trezește înainte să

sune ceasul.

Era în toiul iernii. De cu seară începuse să ningă cu fulgi mari și deși, așa că pînă dimineața zăpada se așternuse nu glumă. Cînd am deschis ochii, ce să vezi? Masa era așezată, pîinea cumpărată, iar ceaiul fumega îmbietor în ceștile frumos rînduite. Ce se întîmplase? Liviu se sculase în zori, făcuse pîrtie în fața casei, cumpărase pîinea, iar acum masa era servită. Drept să vă spun, am fost atît de emoționată, încît, atunci cînd a plecat la școală, l-am îmbrățișat.

Maria SURDU
București

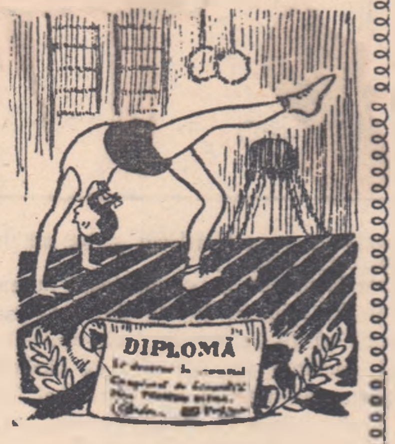
Gimnastica

Eram slăbuță și firavă cînd am intrat în clasa I. Părinții însă, mă considerau măricică și au început să mă ia cu ei la diferite serbări și spectacole. Și azi îmi amintesc de programul pe care l-am văzut la serbarea de atunci. Pe scenă au apărut un grup de fete bine legate și cu corpuri mlădioase, care, în ritmul muzicii, au făcut cîteva mișcări de gimnastică. Nu mă mai săturam privindu-le.

— Și eu vreau să fac gimnastică, mămico, am spus atunci încîntată de ceea ce vedeam. Voiam să ajung cît mai repede acasă, să încerc și eu cîteva figuri. Și am încercat: mișcări simple ale brațelor și ale picioarelor, dar pe cele mai complicate nici pomeneală să le pot face. Cu toate acestea eu nu m-am lăsat. In fiecare zi o luam de la început. Nu mult după aceea am văzut la circ un program de acrobații și gimnastică, cu figuri mult mai grele. Acum eram și mai hotărîtă în încercările mele. Acasă, zi de zi, singură mă sileam să mă îndoi, ca să devin mai flexibilă. Am trecut în clasa a II-a, apoi într-a III-a și, pe măsură ce creșteam, reușeam să fac o gimnastică din ce în ce mai complicată. In școală nimeni nu cunoștea încercările mele.

Spre sfîrșitul anului trecut ne-a anunțat tovarășa profesoară de sport că școala noastră trebuie să ia parte la concursul de gimnastică pe oraș. I-am spus tovarășei profesoare că doresc și eu să iau parte la concurs. Dînsa m-a văzut cam mică și se uita parcă neîncrezătoare. Socotea, probabil, că era o îndrăzneală prea mare din partea mea. Eu însă nu m-am descurajat. Pe lîngă antrenamentul zilnic de acasă, m-am mai înscris și la cercul de gimnastică de la Casa pionierilor. E drept că nu mi-a fost ușor la început. Nu de puține ori rămîneam în sala de gimnastică după ce plecau tovarășii profesori și mă trudeam să fac singură bolta, cumpăna și spagatul. Trebuie să reușesc pînă la urmă, îmi spuneam întotdeauna. Și într-adevăr, am reușit să fac echilibrul în cap, să duc piciorul la cap, să scot capul printre picioare. Cînd am văzut că le fac pe toate cu multă ușurință, am încercat alte figuri de gimnastică și mai grele.

La sfîrșitul concursului, tovarășa profesoară a rămas uimită: am luat premiul I cu diplomă. Am fost fericită, pentru

că am reușit să execut exerciții atît de grele și mai cu seamă pentru că exercițiile m-au ajutat să mă călesc și să cresc mult mai voinică.

Elena PREDESCU
cl. a VI-a
Școala nr. 6 fete — Focșani
reg. Galați

Toamna și-a revărsat pretutindeni belșugul ei de roade, care-și așteaptă culegătorii harnici. Printre aceștia sînt, fără îndoială, și pionierii pe care-i vedeți în fotografie.

PROBLEMĂ DISTRACTIVĂ

Propuneți colegilor, care n-au citit bine înțeles această problemă, să găsească 2-3 numere formate din șase cifre, care să se împartă exact cu 13, 11 și 7, fără să lase rest. Pentru a îngreuna rezolvarea acestei probleme, mai puneți condiția ca numerele găsite să nu se termine în zero și cereți colegilor să formuleze o regulă, din care să rezulte ce numere formate din șase cifre se împart exact cu 13, 11 și 7.

Prietenii voștri, necunoscînd „cheia" de rezolvare a acestei probleme, își vor bate poate mult timp capul fără să ajungă la nici un rezultat. Cînd observați că toți au ajuns la impas, anunțați că puteți găsi asemenea numere cu sutele și încă foarte repede. Apoi spuneți colegilor: Dacă aveați mai multă răbdare și erați mai ingenioși, puteați ieși din impas și fără ajutorul meu. Remarcați că orice număr format din șase cifre, la care ultimele trei cifre repetă în aceeași ordine pe primele, se împarte exact cu 13, 11 și 7. Lucrul acesta e ușor de înțeles fiindcă asemenea numere se împart exact și cu produsul 13x11x7 care este 1001. Rezultă deci că orice număr înmulțit cu 1001 trebuie să se împartă la 13 11 și 7. Și acum, după ce v-am dat „cheia" de rezolvare, n-o să vă fie greu să observați că un număr format din trei cifre înmulțit cu 1001 se repetă în rezultat. De exemplu: 683x1001 = 683x(1000+1) = 683.000+683 = 683683. In aceasta constă tot secretul acestei probleme care vi s-a părut atît de complicată..

Știați că...

...singurele animale de pe pămînt care au sînge albastru sînt niște viețuitoare marine asemănătoare meduzelor, care trăiesc în mările din apropierea Australiei?

...începuturile ziaristicii se găsesc încă la romani? Așa zisele „acta diurna" erau publicații manuscrise în mai multe exemplare și apăreau cu ocazia unor evenimente, la intervale neregulate.

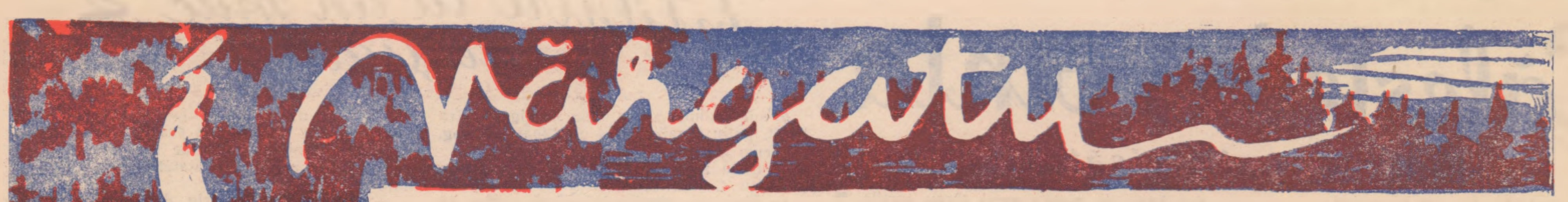
Primele ziare propriu zise apar în secolul al XVI-lea la Veneția. Erau foi tipărite care publicau noutăți ale zilei și se vindeau în piețile publice ale orașului în schimbul unei monete mici numită „gazeta". De aici originea cuvîntului gazetă, folosit astăzi des în locul noțiunii de ziar.

...astronomii chinezi au făcut observații asupra eclipselor solare cu 2158 de ani înaintea erei noastre?

...porumbul e originar din America și a fost introdus la noi abia în secolul XVII, pe timpul domnitorului Șerban Cantacuzino?

...primele creioane în forma pe care o cunoaștem noi au fost fabricate în Europa în anul 1664?

...cuvîntul „chimia" provine de la denumirea veche a Egiptului: Chemi unde s-au găsit urmele primelor începuturi ale acestei științe?

Vărgatu

Vasile Bîrgăoanu

Intîmplarea pe care vreau să v-o povestesc am auzit-o la un foc de tabără, aprins în faptul unei minunate nopți de vară. Colindasem mult în ziua aceea, eram frînți de oboseală, dar cu toate astea nimănui nu i-ar fi trecut prin gînd să se ducă la culcare înainte de a aprinde tradiționalul foc pionieresc. Era și firesc să se întîmple așa, devreme ce în tabăra noastră se statornicise obiceiul ca la fiecare foc de tabără, în afară de poezii, cîntece, să se spună și cîte o istorie interesantă și nemaiauzită de ceilalți. Acest punct din program era întotdeauna așteptat cu multă nerăbdare.

In seara aceea îi venea rîndul la povestit unui băiat de prin ținuturile Moldovei, puțin cam smead la chip, recunoscut însă printre copii ca neîntrecut povestitor. Am aprins focul, s-au spus poeziile și iată că veni și rîndul povestitorului.

— Nu știu dacă vă puteți închipui cîtă prețuire se dă în satul nostru unei vaci cu lapte, începu băiatul, după ce aruncă mai întîi o mînă de vreascuri deasupra flăcărilor. Cîtă vreme vaca e stearpă, e socotită ca un animal oarecare bun de jug, dar, îndată ce a dat primul său strop de lapte, se transformă uimitor într-o adevărată comoară. Lucrul acesta nu e fără temei. Oamenii din satul nostru muncesc vara de cum se crapă de ziuă pînă noaptea tîrziu cînd se stinge luceafărul. Obosiți, cum vin de la cîmp, mai au oare răbdare să aștepte pînă ce fierbe fasolea sau cartofii? Bineînțeles că nu! Dar așa, iau șiștarul, mulg vaca și după o jumătate de ceas se întind în pat cu burta pusă la cale.

Nu m-aș mira de loc dacă despre vechea zicală „a-nțărcat Bălaia“ s-ar spune că s-a născut chiar în satul nostru, căci nu există zi mai nenorocită pentru oamenii de la noi decît aceea în care gospodina se întoarce în casă cu șiștarul gol. Intr-o asemenea zi e mai bine chiar să te dai cu capul de păreți decît să ai de-a face cu gospodarul casei. Ii sare țandăra din te miri ce, și se mînie chiar și dacă-i spui vorbe bune. Numai spre seară îl vezi că se adîncește în gînduri, încît nu i-ai scoate o vorbă din gură nici cu cleștele. După o zi, două, îl vezi însă din nou om așezat și cum nu se poate mai de treabă.

Dacă așa stau lucrurile, socot că nu e greu să vă închipuiți ce nenorocire a putut să însemne pentru familia noastră faptul că, în primăvara trecută, vițelul, abia fătat de Dumana, pieri răpus de boală. Indeobște tata nu se mînie cu una cu două, dar în zilele acelea nimeni dintre noi n-a îndrăznit să-i stea prin preajmă. Așa-s oamenii de pe la noi, își îneacă necazurile în mînie!

Intr-o seară eram în curte și mă căzneam să scurtez un braț de lemne, cînd îl văd pe tata că mă cheamă la el.

— Să ai grijă de vacă, Ioane! — îmi spuse el. Ochii și vaca, ai înțeles?

Nu mi-a spus mai multe vorbe, dar nu mi-a fost greu să pricep cam unde vrea să bată. Și pînă atunci tot eu avusesem grijă de vacă. O duceam la păscut, îi dădeam tain dimineața, o spălam la rîu din cînd în cînd. Numai în zilele de școală împărțeam aceste treburi cu sora mea mai mare sau cu fratele meu dintr-a V-a. Vorbele tatii însă îmi dădură să înțeleg că de acum înainte grija față de Dumana trebuia neapărat sporită. Auzisem de pe la oamenii din sat că se întîmplă uneori ca vacile, cărora li s-au tăiat sau li s-au vîndut viteii prea mici, să înțarce în scurt timp. Iată dar de ce se temea tata, ca nu cumva izvorul de lapte al Dumanei să sece pe neașteptate. Cu pierderea vițelului, cum se vede treaba, se împăcase.

Cum și eu țineam nespus de mult la Dumana și cum n-aș putea spune că nu-mi place laptele fierbinte sau smintîna cu mămăliguță, am pornit chiar de a doua zi să-mi sporesc îngrijirile față de Dumana. I-am mărit porția de tain — îi dădeam acum și dimineața și seara — o spălam la rîu în fiecare zi, iar bulgărele de sare era nelipsit din crăcană. Se nimerise să fiu în vacanța de primăvară și de aceea o porneam de dimineață cu vaca la păscut și nu mă întorceam decît seara.

Este la noi un loc căruia toată lumea din sat îi zice Ruptura. Eu nu știu dacă asta se cheamă să ții la locurile unde trăiești, dar după socotința mea eu cred că nicăieri nu se poate găsi un colț de natură mai frumos ca acesta. Cînd intri întîi în Ruptura, nu știi ce să crezi: ori că e o pădure mare cu multe poieni largi, ori că, dimpotrivă, e o fîneață uriașă, presărată cu pîlcuri de copaci. In schimb, n-ai să găsești în Ruptura un loc neted nici cît să întorci un car, dar mie mi se pare că tocmai relieful acesta mult prea variat îi dă frumusețea sa neobișnuită. Spre apus se înalță o coamă ca un zid de cretă. Coama asta are ciudățenia că la fiecare ceas al zilei capătă altă culoare. Dimineață, cînd răsare soarele, e atît de albă, încît de departe ai crede că-i un deal făcut din zahăr. Spre prînz, albul strălucitor se șterge și-i ia locul un gălbui spălăcit. Dar nici acesta nu ține prea mult, căci, îndată ce soarele scapătă spre asfințit, toată coama se îmbracă cu un veșmînt alb-roziu, ceva asemănător cu florile de măr domnesc.

La poalele acestei coame, și chiar pe tot întinsul Rupturii, se întind fînețuri cu o iarbă nespus de mătăsoasă și parfumată. Aici o aduceam eu pe Dumana la păscut...

...Băiatul se opri din povestit și căzu pe gînduri, încrețindu-și ușor fruntea, ca și cum ar fi vrut să-și amintească ceva. De sus, din înălțimi, spuza stelelor și globul roșcat al lunii priveau parcă cu îngăduință, dar și cu oarecare trufie, la focul nostru potolit, neputincios să le mai întreacă în strălucire.

— Am uitat să vă spun, reluă băiatul, în ce fel s-a purtat Dumana noastră îndată după pierderea fiului ei. In primele zile umbla prin ogradă ca apucată și-și chema odrasla cu mugetul cel mai dureros cu putință. In zilele acelea abia că atingea mîncarea. Abia mai pe urmă vaca a început să se liniștească, să mănînce mai cu poftă. Totuși, seara, cînd o aduceam de la păscut, o pornea iarăși prin curte mugind, căutîndu-și fiul. Atunci ieșea mama cu șiștarul și îndată după muls vaca se mai liniștea.

Intr-o seară însă, observ că Dumana intră în curte liniștită și se duce la bulgărele de sare. Nu m-am mirat, deoarece știam că odată și odată va trebui să se întîmple așa ceva. Dar numai ce o văd pe mama că intră cu șiștarul în mînă și mă privește, nu știu cum să vă spun, iscoditor și mustrător în aceeași vreme.

— Spune, Ionele, a mîncat bine vaca astăzi?

— Bine, mamă, ca și ieri. Dar ce s-a întîmplat?

Drept răspuns, mama îmi arătă șiștarul. Era cam cu trei degete mai gol decît în alte seri. Am ridicat din umeri nedumerit.

A doua seară s-a întîmplat la fel, a treia seară de asemeni. Tata socoti atunci că poate vaca s-a îmbolnăvit și, ca să se convingă, plecă el a doua zi cu ea la păscut. Pe unde a dus-o, pe unde a păscut-o nu știu nici acum, atîta doar cînd a venit cu ea acasă, seara, vaca a început să fie din nou neliniștită, să mugească, dar laptele în șiștar a crescut ca mai înainte. Pe mine, treaba asta m-a uimit la culme, dar pe tata l-a înfuriat.

— Dacă mai vii odată cu vaca nehrănită am să te schilodesc nu alta! mă amenință el.

Știam că tata nu glumește și de aceea, a doua zi, m-am gîndit mult unde s-o duc la păscut pe Dumana. Din toate întîmplările astea ajunsesem să cred că poate drumul de la Ruptura pînă acasă (sînt vreo 2 km și jumătate) făcea ca laptele Dumanei să scadă. M-am hotărît să mă opresc undeva mai pe aproape. Pînă pe la amiază vaca a mîncat cum trebuie, dar îndată ce soarele a scăpătat spre asfințit Dumana a început să se neliniștească și chiar a încercat de cîteva ori s-o pornească spre Ruptura.

— Măi, să fie! m-am minunat eu. Să știi că aici nu-i lucru curat!

Auzisem adeseori că în satul nostru sînt femei care se pricep la farmece, încît îți fură laptele din ugerul vacii. Socoteam că Dumana e prinsă într-o asemenea mreajă, dar că farmecele n-au putere asupra ei decît acolo la Ruptura. Și-acuma Dumana trăgea într-acolo. Se înțelege că n-am lăsat-o nici în ruptul capului. Seara, Dumana a umplut din nou șiștarul.

Totuși, în noaptea aceea, eu nu știu să fi dormit măcar două ceasuri ca lumea. Am avut niște vise care mai de care mai înfricoșător. Se făcea că eram în Ruptura. Din văzduh, se stîrni un vînt vijelios și atît de rece, încît îmi îngheță sîngele în vine. Vîntul o prinse pe Dumana într-un vîrtej ametitor. Apoi n-am mai văzut vaca. Alteori vedeam cum iese din pădure o dihanie înfricoșătoare care, pe măsură ce se apropia de Dumana, lua chipul unui vițel. Dumana mugea încetișor, chemîndu-l cu duioșie, primindu-l la ugerul său.

M-am trezit. Mi-a venit în minte pe dată un plan. Pe ulița noastră sînt mulți copii de vîrsta mea. Le-am povestit întîmplarea cu Dumana și i-am convins să meargă și ei, pentru ziua aceea, cu vitele la Ruptura. Ne vorbisem s-o urmărim pe Dumana pas cu pas, doar om vedea noi ce e cu farmecele acelea.

Pînă la amiază nimic deosebit. Vaca a mîncat liniștit, s-a adăpat la izvor, a rumegat sub umbrar. După amiază însă, Dumana s-a retras într-un colț însorit lîngă un morman de pietre. Stătea acolo răbdătoare, smulgînd doar din cînd în cînd cîte un fir de iarbă.

Ne-am pus și noi la pîndă ceva mai departe, dar de unde puteam vedea bine tot ceea ce s-ar fi întîmplat. Nu știu cum se simțeau ceilalți, dar tot trupul meu era cuprins de niște furnicături grozave. Am stat așa cam vreo trei-sferturi de ceas. Deodată am înghețat de spaimă. Din mormanul de pietre se ivi un cap țuguiat (asemănător măciuliilor de la bețele ciobănești), capul unui șarpe de pădure lung și negricios, învîrstat cu dungi alburii. Șarpele se tîrî pînă sub ugerul vacii, se înălță și începu să sugă. Simțeam cum mi se urcă sîngele în cap și, cuprins de o mînie oarbă, vrui să mă reped și să sugrum șarpele cu mîinile. M-au oprit ceilalți băieți

(va urma)

Ocolul lumii pe bicicletă

Acum cîteva zile, privirile celor ce treceau prin piața Rosetti din Capitală au fost atrase de-un tablou neobișnuit: un tînăr înalt și oacheș cu barbă, îmbrăcat într-o cămașă cu carouri și încălțat c-o pereche de ghete cu carîmbi lungi, rasfrînți, se pregătea să încalece pe-o bicicletă încărcată de bagaje și avînd o tablă cu următoarea inscripție: „U.S.S.R. — Scandinavia“

Curioșii au aflat deîndată că tînărul cu pricina e un student indian, pe nume Ram Ciandra Basu, care face ocolul lumii pe... bicicletă!

Plecat în ziua de 27 iunie a.c. din Calcutta, Ciandra a străbătut pînă acum, pe bicicletă, India, Pakistanul, Afganistanul, Iranul, Irakul, Siria, Turcia, Bulgaria, și acum Romînia. In continuare va străbate Uniunea Sovietică prin Kiev-Moscova, Leningrad, va vizita Finlanda, Suedia, Norvegia, Danemarca, Germania, Olanda, Belgia, Franța și Anglia, de unde se va întoarce acasă cu vaporul.

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.